

Suruvaippa

Hyvä ystäväni muutti muutama viikko sitten toiseen kaupunkiin. Sain juuri ennen muuttoa kortin jossa hän kertoi tarkemmin aikataulusta. Siinä oli myös hänen uusi osoitteensa. Kortti itsessään oli luontoaiheinen valokuva. Perhonen on jäänyt levähtämään puun oksalle ja kuvaaja Kari Hirvo on osunut paikalle oikeaan aikaan.

Oksalle pysähtynyt perhonen on suruvaippa. En voi kehuskella perhostuntemuksellani, mutta kuvassa on tuttu vuosien takaa. Perhosten maailma-kirja kertoo että lajin levinnäisyysalue ulottuu Euroopasta Aasian kautta Pohjois-Amerikkaan. Meillä se on levinnyt koko maahan, Lapin pohjoisosissa kuitenkin sitä tavataan vain satunnaisesti. Suruvaippa on perhoseksi suuri, noin 60-76 mm , päiväperhonen.

Suomen satavuotista itsenäisyyttä juhlistettiin muun muassa järjestämällä äänestys kansallisperhosesta. Kun googlasin tietoja suruvaipasta, osuin sivulle, jossa sitä pidettiin lähes kansallisperhosena! Näin ei kuitenkaan ole. Eniten ääniä, 6500, sai paatsamasinisiipi. Suruvaippa sijoittui kolmanneksi. Tasavallan presidentin puoliso, Jenni Haukio oli äänestyksen suojelija. Äänestäjiä oli 36 500! Sinisiipi- nimi on tuttu ja niin on itse perhonenkin. Joku on kuvaillut sitä näin runollisesti ” Kuin pieni koru Pohjolan luonnossa.”

Mutta takaisin saamaani korttiin ja suruvaippaan. Ystäväni ei korttia valitessaan voinut tietää minkälaisia muistoja se herättäisi. Menetin kymmenen vuotta nuoremman sisareni aivan liian varhain. Pitkä taistelu syöpää vastaan päättyi. Hän oli kaiken muun ohella taitava valokuvaaja. Viimeisenä kesänään rakkaalla mökillä hän kuvasi paljon, myös suruvaipan. Hän näytti kuvia siitä ja kertoi, miten perhonen oli tullut uudelleen ja uudelleen hänen lähelleen aivan kuin haluten tulla kuvatuksi. Nimi ja itse perhonen puhuttelivat sisartani syvältä.

Seuraavana kesänä minäkin kohtasin mökillä suruvaipan ja muistin sisareni kuvat ja sanat. Perhonen lensi lähelleni, viipyi hetken, lähti ja palasi uudelleen. En ottanut siitä yhtään kuvaa, katselin vain. Koin sisimmässäni jotain sanoittamatonta. Tiedät varmaan tunteen! Sydän on pakahtua yhtäaikaan surusta ja ilosta. Näkymätön suruvaippa oli laskeutunut yllemme sisaremme jättäessä meidät. Nyt tuntui kuin hän olisi tullut perhosen muodossa, tuonut terveiset ja sanonut: Kaikki on hyvin.

Jumalan, kaiken Luojan, maailma on ihmeellinen. Me kaikki hänen luotunsa liittymme toisiimme. Joskus syntyy selittämättömiä yhteyksiä. Niistä kiitän tänään.